

Locuri din Biblie citate de adepții împăcării tuturor oamenilor și/sau de adepții nimicirii generale

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 12.09.2018, Actualizat: 12.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Ce locuri din Biblie se folosesc pentru îndreptățirea doctrinei împăcării tuturor oamenilor sau a doctrinei nimicirii generale? Vrem să studiem mai îndeaproape unele din aceste locuri. Adepții împăcării tuturor oamenilor citează încă multe alte locuri din Biblie, pe care noi nu le putem studia aici.

La citirea Bibliei ar trebui ca locurile citate să fie studiate în contextul lor și să se pună întrebarea dacă într-adevăr ele vorbesc despre o împăcare a tuturor oamenilor sau dacă se vrea cu plăcere ca această vorbire să fie atribuită în mod fals Bibliei. Dacă avem în memorie constatarea biblică completă, nu ne va mai fi greu să așezăm la locul lor corect și următoarele locuri biblice aparent grele. Un principiu în interpretarea Bibliei trebuie să fie totdeauna și următorul: cu lumina locurilor biblice clare să se lumineze locurile mai grele. Nu avem voie să întunecăm lumina clară a locurilor biblice cu locurile biblice greu de înțeles.

Coloseni 1.20-23: „să împace toate lucrurile cu Sine”

Coloseni 1.20-23: ... și prin El **să împace toate lucrurile cu Sine**, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași, în gândirea voastră, prin fapte rele, El v-a împăcat acum în trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă prezinte înaintea Lui sfinți, curați și fără vină, negreșit, dacă rămâneți întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei, pe care a-ți auzit-o, care a fost vestită întregii creații de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.

În locul acesta din Biblie este vorba de „toate lucrurile”, nu de „toți oamenii”. Cuvântul „lucruri” din versetul 20 într-adevăr nu stă în textul original în limba greacă, dar cu toate acestea traducătorii Bibliei au făcut bine să traducă în locul acesta prin „toate lucrurile”, căci abia în versetul 23 este vorba de împăcarea *oamenilor*, care „rămân întemeiați și neclintiți în credință, fără să se abată”. În versetul 16, care premerge versetele noastre, expresia „toate lucrurile” se referă în mod deosebit la structurile de autoritate din cer și de pe pământ. „Pentru că prin El au fost create toate lucrurile, cele care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie *scaune de domnii*, fie *domnii*, fie *căpetenii*, fie *autorități*.” Probabil unul sau altul va fi surprins că noi vorbim aici de structuri ale autorității, însă în epistola către Coloseni capitolul 1 aceasta corespunde contextului direct. Nu numai pe pământ sunt împărați, căpetenii și alți deținători ai puterii. Și satan este o astfel de căpetenie. Vrăjmășia față de Dumnezeu se arată prin aceea că, creaturile așează autoritatea lor împotriva autorității lui Dumnezeu. Prin aceasta ei nu numai pun la îndoială autoritatea Lui, ci ei îi determină pe aceia, asupra cărora au autoritate, să acționeze împotriva lui Dumnezeu. Aceasta este valabil nu numai pentru autoritatea pe pământ, ci și pentru autoritatea în cer (vezi de exemplu Daniel 10.20). Dacă aceste structuri de autoritate vor fi împăcate, aceasta nu înseamnă că și posesorii lor vor fi împăcați, ci că în aceste „funcții” se va practica autoritatea într-un mod demn de Dumnezeu. Aceasta va fi așa în Împărăția de o mie de ani. Atunci slujba îngerilor și slujba credincioșilor, care atunci vor fi în cer, va purta grijă de aceasta. De aceea noi credem că traducătorii au procedat bine, să traducă aici prin „toate lucrurile”.

În următoarele două versete citim: „Și pe voi ... El v-a împăcat acum” (Coloseni 1.21). „pe voi” – credincioșii din Colose (și prin aceasta și pe toți ceilalți creștini credincioși) au fost deja

împăcați, creația dimpotrivă, *așteaptă* încă împăcarea (compară cu Romani 8.20-22)¹, în timp ce oamenii, care au luat pe Isus ca Salvator, savurează *deja acum* („v-a împăcat acum”) împăcarea. Înstrăinarea a fost înlăturată, căci Dumnezeu ne-a împăcat, ca să ne prezinte „înaintea Lui sfinți, curați și fără vină” (Coloseni 1.22). Ce-i drept în versetul 23 se spune „negreșit, dacă rămâneți întemeiați și neclintiți în credință”. În mod evident sunt excluși de la împăcare acei oameni care „nu sunt întemeiați” și nu rămân „neclintiți în credință”. Versetele din Coloseni 1.20-23 trebuie smulse din context, dacă se vrea ca prin ele să se justifice împăcarea tuturor oamenilor.

Și în Evrei 2.9 este vorba de „toți”: „... El să guste moartea pentru *toți* [literar: tot]”. În contrast cu aceasta citim în Evrei 2.10, că El a adus „pe *mulți* fii la slavă” (și aici nu se spune „toți oamenii”!²[2]). Această lucrare (a împăcării) nu este încă terminată, cu toate că baza pentru aceasta a fost pusă deja prin moartea Domnului Isus la cruce. Dumnezeu ar putea deja acum să aducă toate lucrurile din cer și de pe pământ la odihnă și armonie, însă El *așteaptă* încă, căci „dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3.9).

Romani 11.11-15: „împăcarea lumii”

Romani 11.11-15: Spun, deci: Au alunecat ei ca să cadă? Nicidecum! Ci, prin căderea lor a venit mântuirea neamurilor, ca să facă pe Israel gelos. Dacă deci căderea lor a fost o bogăție pentru lume și împuținarea lor o bogăție pentru neamuri, ce va fi plinătatea lor? V-o spun vouă, celor dintre neamuri: întrucât sunt apostol al neamurilor, îmi slăvesc slujba și în orice fel, dacă este cu putință, caut să provoc gelozia celor din poporul meu și să mântuiesc pe unii dintre ei. Căci, dacă lepădarea lor a adus **împăcarea lumii**, ce va fi primirea lor din nou, decât viață dintre cei morți?

Unii doresc cu plăcere să citeze versetul 15 ca argument pentru împăcarea tuturor oamenilor, însă aici este pe deplin clar vorba de „împăcarea lumii”. Ar trebui să fie clar pentru orice cititor al Bibliei, că trebuie să se falsifice Biblia, dacă se vrea ca prin acest verset să se justifice împăcarea tuturor oamenilor. Pavel vorbește aici despre iudeii contemporani lui și despre faptul că el dorește „să mântuiască pe *unii* dintre ei”. Faptul că el dorește să mântuiască pe *unii*, aceasta înseamnă foarte evident că *nu toți* vor fi mântuiți. În afară de aceasta, locul acesta din Biblie vorbește despre lepădarea lui *Israel*, cum se poate atunci afirma, că *toți oamenii* vor fi mântuiți? În orice caz, cel puțin cei lepădați ai lui Israel sunt lepădați.

În versetul 15 citim despre lepădarea lui Israel. Aceasta durează deja de câteva sute de ani și se va sfârși când va veni timpul primirii și Domnul va relua legăturile cu poporul Său pământesc. Atunci va avea loc „împăcarea lumii”. În cadrul împăcării este vorba – aici în Romani 11.15 precum și în 2 Corinteni 5.19 (vezi pasajul următor) – nu de un rezultat, ci de un proces. Dumnezeu a lăsat lumea să meargă un timp pe căile ei proprii și într-un anumit sens nu S-a preocupat de ea, cu toate că El „nu S-a lăsat fără mărturie” (Faptele apostolilor 14.17). Până la venirea lui Hristos în lume, Dumnezeu S-a ocupat în principal cu Israel. Însă după aceea a venit momentul când Israel nu a mai avut drepturi privilegiate; acum Dumnezeu voia să Se îndrepte spre lume. Prin „lume” se înțelege în mod deosebit națiunile, căci este vorba de contrastul față de „Israel” (Romani 11.15). În mod deosebit națiunilor care erau cel mai îndepărtate de Dumnezeu („fără Dumnezeu în lume”; Efeseni 2.12), a vrut Dumnezeu acum

să li Se adreseze prin cuvântul împăcării.

2 Corinteni 5.19,20: „împăcând lumea cu Sine”

2 Corinteni 5.19,20: că adică Dumnezeu era în Hristos, **împăcând lumea cu Sine**, neținându-le în socoteală păcatele și punând în noi cuvântul acestei împăcări. Noi deci suntem trimiși împuterniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu.

Mulți vor răspunde cu Da la întrebarea dacă Dumnezeu a împăcat deja lumea, referindu-se la 2 Corinteni 5.19. Însă apoi sunt trase diverse concluzii din locul acesta. Exprimat în general și simplificând, s-ar putea spune:

- *Adepții împăcării tuturor oamenilor* afirmă: *toți* oamenii vor fi mântuiți!
- *Adepții calvinismului* trag concluzia: Prin cuvântul „lume” aici este vorba de lumea credincioșilor!
- *Arminianii* (arminianismul este o orientare moderată a protestantismului reformat: n. tr.) gândesc: fiecare om este deja împăcat, dar dacă nu se pocăiește nu va ajunge în cele din urmă să savureze împăcarea.

Deducții foarte diferite! Care deducție este cea corectă? Sau probabil nici una nu este corectă? Mai este vreo alternativă?

O problemă de traducere

Vrem mai întâi să citim versetele, la care se referă (2 Corinteni 5.18-20), în diferite traduceri:

Luther 1984:

- **2 Corinteni 5.18-20:** Dar toate acestea de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine Însuși prin Hristos și ne-a dat funcția, care predică împăcarea. Căci Dumnezeu era în Hristos și împăca lumea cu Sine Însuși și nu le punea la socoteală păcatele lor și a întemeiat printre noi cuvântul împăcării. Astfel noi suntem ambasadori în locul lui Hristos, căci Dumnezeu îndeamnă prin noi; așa că vă rugăm în locul lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!

Schlachter 2000:

- **2 Corinteni 5.18-20:** Însă toate acestea [vin] de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine Însuși prin Isus Hristos și ne-a dat slujba împăcării; și anume pentru că Dumnezeu era în Hristos și împăca lumea cu Sine Însuși, în timp ce El nu le punea la socoteală păcatele lor și a pus în noi cuvântul împăcării. Astfel noi suntem ambasadori pentru Hristos, și anume așa fel, că Dumnezeu Însuși îndeamnă prin noi; astfel noi rugăm ca locuitorii pentru Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!

Ediția Elberfelder revizuită, editura R. Brockhaus:

- **2 Corinteni 5.18-20:** Dar toate de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine Însuși prin Hristos și ne-a dat slujba împăcării, (și anume) că Dumnezeu era în Hristos și a împăcat lumea cu Sine Însuși, nu le-a pus la socoteală³ greșelile și a pus în noi cuvântul împăcării. Astfel noi suntem trimiși în locul lui Hristos, în timp ce ca și cum Dumnezeu îndeamnă prin noi; noi rugăm pentru Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu.

Au redat corect textul în locul acesta aceste în sine bune traduceri? Încercăm să facem pe cât posibil

O redare textuală din limba greacă:

- **2 Corinteni 5.18-20:** Însă toate (vin) de la Dumnezeu, care împăcându-ne [participiu aorist] cu Sine prin Hristos și dându-ne slujba împăcării, anume, că Dumnezeu era în Hristos împăcând [participiu prezent] lume(a) (cu) Sine, ne punându-le la socoteală greșelile și punând în noi cuvântul împăcării. Deci noi suntem trimiși pentru Hristos, în timp ce Dumnezeu îndeamnă prin noi; noi rugăm pentru Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu.

Cele mai apropiate traduceri de această redare sunt după părerea noastră următoarele traduceri:

Traducerea lui W. Kelly:

- **2 Corinteni 5.18-20:** And they all *are* of God that reconciled us to himself by Christ and gave to us the ministry of the reconciliation: how that it was God in Christ reconciling the world to himself, not reckoning to them their offences, and putting in us the word of the reconciliation. For Christ then we are ambassadors, God as it were beseeching by us, we entreat for Christ, Be reconciled to God ...

Elberfelder, ediția CSV Hückeswagen:

- **2 Corinteni 5.18-20:** Și toate de la Dumnezeul care ne-a împăcat cu Sine Însuși prin Hristos și ne-a dat slujba împăcării: anume că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine Însuși, nesocotindu-le greșelile lor, și El a pus în noi slujba împăcării. Astfel noi suntem trimiși pentru Hristos, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi; vă rugăm în locul lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!

Vedem noi diferența principală față de primele traduceri? În aceste două ultime traduceri nu citim că Dumnezeu *a împăcat* lumea. Și aceasta este corect, căci verbul la timpul trecut nu se găsește nici în limba greacă.

Pe baza traducerii textuale din limba greacă am arătat care este diferența semnificativă între împăcarea din versetul 18 și versetul 19. Aceasta devine vizibil prin formele de timp diferite, în care stă participiul („împăcându-ne”, versetul 18). În versetul 18 este aorist. Această formă de timp arată în limba greacă în general, că o acțiune are loc punctual și s-a încheiat. (vezi și: „Introducere în limba greacă (KOINE) a Noului Testament” pag. 96, Baban Octavian

http://www.obinfonet.ro/docs/gk/resgk/greaca_book-2009.pdf, n. tr.) În versetul 19 participiul („împăcând”) stă dimpotrivă la prezent. Această formă de timp este folosită în limba greacă ca să exprime un proces aflat în desfășurare. [din Wikipedia: în limba greacă se diferențiază sever între acțiunile care au loc o singură dată sau se repetă/sunt de durată, de aceea multe trepte de timp au două forme de verb diferite]. De această formă gramaticală nu se ține seama în primele trei traduceri amintite mai înainte (Luther 1984, Schlachter 2000, Elberfelder revizuit). Ele nu traduc exact în locul acesta și de aceea induc în eroare. Căci concluziile prezentate mai înainte pornesc de la premisa că împăcarea lumii s-a încheiat deja. Însă această concluzie nu rezultă din traducerea exactă a textului. Deoarece noi nu cunoaștem un alt loc în Scriptură, care să spună că Dumnezeu ar fi încheiat, respectiv ar fi făcut la un anumit moment împăcarea lumii, concluziile prezentate mai înainte ale adepților împăcării tuturor oamenilor, ale calviniștilor și ale arminianilor nu sunt întemeiate.

Și versetul 20 arată clar că nu toți oamenii sunt deja împăcați: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” Evident, contrar părerii multor adepți ai împăcării tuturor oamenilor, nu toți oamenii sunt încă împăcați – căci de ce atunci Pavel ar trebui să roage pe oameni să se lase împăcați cu Dumnezeu?

În continuare să ne dedicăm întrebării: cine sau ce a fost împăcat?

În cadrul împăcării este vorba ca relația noastră cu Dumnezeu să fie adusă în ordine. Din dușmani ai lui Dumnezeu noi a trebuit să fim făcuți prieteni. „Prin Hristos” Dumnezeu ne-a scos din starea de vrăjmășie și „ne-a împăcat cu Sine Însuși” (2 Corinteni 5.18). Această împăcare a avut loc la întoarcerea noastră la Dumnezeu. De aceea în limba greacă în versetul acesta verbul este la participiu aorist și nu la prezent. Forma aceasta de timp a verbului (prezentul) se folosește când este vorba de un proces în derulare. În versetul următor (2 Corinteni 5.19) este vorba de altceva: Dumnezeu era în Persoana lui Hristos treizeci și trei de ani (împăcând, aceasta înseamnă într-o atitudine sau un duh de împăcare) pe pământ, ca să împăce lumea; ca să zicem așa, El i-a întins mâna împăciuitoare. Dar lumea nu s-a lăsat împăcată, ci chiar a răstignit pe Hristos pe cruce. De asemenea și astăzi, aproape două mii de ani mai târziu, ea Îl urăște.

Vedem deci: versetele din 2 Corinteni 5.18-20 nu exprimă, (1) că toți oamenii sunt deja împăcați (așa cum cred adepții împăcării tuturor oamenilor), și nici (2) că în versetul 19 este vorba de „lumea” credincioșilor (așa cum cred calviniștii). În cazul acesta nu este vorba de rafinamente teologice excesive. Ideile acestea au direct a face cu imaginea pe care noi o avem despre Dumnezeu. Ideea adepților împăcării tuturor oamenilor, că toți oamenii ar fi cândva împăcați, diminuează dreptatea lui Dumnezeu, și ideea calviniștilor, că ar fi vorba de „lumea” credincioșilor, cărora li se oferă împăcarea, diminuează mărimea dragostei lui Dumnezeu.

1 Timotei 2.3,4: „ca toți oamenii să fie mântuiți”

1 Timotei 2.3,4: Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca **toți oamenii să fie mântuiți** și să vină la cunoștință de adevăr.

Acest loc din Biblie este deseori citat de adepții împăcării tuturor oamenilor împreună cu 2 Petru 3.9:

2 Petru 3.9: Domnul nu își amână făgăduința, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare față de voi toți și dorește ca nici unul să nu piară, ci **toți să vină la pocăință**.

În versetele acestea ne întâmpină voia *doritoare* a lui Dumnezeu: cu privire la mântuire, Dumnezeu a purtat de grijă pentru *toți oamenii*. Uneori se spune, să vorbești despre „voia doritoare” a lui Dumnezeu ar fi un fel de subterfugiu, deoarece voia lui Dumnezeu cu privire la mântuirea tuturor oamenilor nu se va împlini. Nu, Scriptura diferențiază foarte clar voia (doritoare) a lui Dumnezeu, care ia în serios voia sau lipsa de voință a omului și de aceea nu totdeauna ajunge la țel, și voia suverană a lui Dumnezeu, pe care El o împlinește. Exemple pentru voia suverană a lui Dumnezeu găsim în Galateni 1.4⁴, în Efeseni 1.5,9⁵ și în Romani 9.16,18⁶. Voia doritoare a lui Dumnezeu o găsim de exemplu în Luca 13.34: „De câte ori am *dorit* să adun pe copiii tăi, cum își adună găina puii sub aripi, și *n-ați vrut!*” Așa cum Hristos voia să adune Ierusalimul, tot așa Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți, dar revolta omului stă împotriva voii „doritoare” a lui Dumnezeu.⁷ Să ne gândim și la faptul, că Domnul Isus spune în Ioan 7.17: „Dacă *voiește* cineva să facă voia Lui [a Tatălui] ...”, sau să ne gândim la Apocalipsa 22.17: „Și celui ce îi este sete să vină; cine *vrea* să ia apa vieții fără plată.”

Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu se contrazice singur, noi trebuie să căutăm o explicație valabilă pentru toate locurile din Biblie referitoare la această temă. Și realmente rezolvarea nu este așa de grea. Lucrarea Domnului Isus la cruce are un aspect dublu: *răscumpărare* și *suplinire*.

Gândul *răscumpărării* se întâlnește în pilda despre comoara din țarină (Matei 13.44). Acolo omul cumpără nu numai comoara din țarină, ci toată țarina, aceasta este lumea toată (Matei 13.38).⁸ Și Petru spune despre profeții și învățătorii falși, că „Stăpânul” (Domnul Isus) i-a *cumpărat* și pe ei (2 Petru 2.1). Așa cum omul a cumpărat *toată* țarina (toată lumea) cu comoara (credințioșii), tot așa Domnul Isus a cumpărat toată lumea: nu numai pe credințioși, ci și pe necredințioși inclusiv pe prorocii și învățătorii falși.

În cadrul acestor pilde este vorba de gândul *cumpărării*. Când dimpotrivă Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre faptul că Hristos Și-a dat viața „ca preț de răscumpărare pentru *mulți*” (Matei 20.28), gândul *suplinirii* stă pe prim plan. În acest context „preț de răscumpărare pentru mulți” nu înseamnă că Domnul S-a dat pe Sine Însuși suplinitor pentru *toți* ca preț de răscumpărare, numai pentru *mulți*, și anume pentru toți aceia care și-au mărturisit păcatele.

Dar ce este atunci cu 1 Timotei 2.6, unde se spune că Hristos S-a dat pe Sine Însuși „ca preț de răscumpărare pentru toți”? Pentru a ține seama cum se cuvine de diferența între Matei 20.28 („preț de răscumpărare pentru mulți”) și 1 Timotei 2.6 („preț de răscumpărare pentru toți”), putem reține următoarele: locuri din Scriptură ca cele din 1 Timotei 2.6 și 2 Petru 3.9 exprimă voia doritoare a lui Dumnezeu: Dumnezeu dorește să salveze pe toți oamenii, și El a purtat realmente grijă pentru *toți oamenii* (Hristos este ispășirea „pentru *toată lumea*”; 1 Ioan 2.2).

Cine vrea să justifice o împăcare a tuturor oamenilor cu locuri din Biblie ca cele din 1 Timotei 2.6 sau 2 Petru 3.9 ajunge necondiționat în contradicție cu alte locuri din Scriptură și atunci trebuie să explice, de ce expresia „mulți” înseamnă, după cum se pretinde, totdeauna și „toți”. Dacă dimpotrivă se ține seama de diferența între *suplinire* și *răscumpărare*, atunci se poate ușor renunța la această „cârpă” a adepților împăcării tuturor oamenilor. De ce noi trebuie să ținem seama de diferența între *mulți* și *toți* ne arată și punctul următor:

1 Timotei 2.6: „preț de răscumpărare pentru toți”

1 Timotei 2.6: ... [Hristos Isus], care S-a dat pe Sine Însuși **capreț de răscumpărare pentru toți**; despre care ar fi trebuit să se dea mărturie la timpul ei.

În evanghelia după Matei 20.28 stă – așa cum am amintit mai înainte – un verset asemănător: „... după cum nici Fiul Omului n-a venit să l se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca *răscumpărare pentru mulți*.” Diferența între cele două versete: o dată este preț de răscumpărare pentru *toți* (1 Timotei 2.6), altă dată este preț de răscumpărare pentru *mulți* (Matei 20.28). Această *aparentă* contradicție – Scriptura nu se contrazice singură! – se rezolvă dacă ținem seama că în textul original în limba greacă în locul acesta sunt două cuvinte diferite pentru prepoziția „pentru”. În evanghelia după Matei 20.28 („pentru *mulți*”) stă în limba greacă cuvântul *anti*. Înseamnă ca și „în loc de” și prin aceasta arată o suplinire: Hristos S-a dat pe Sine *în locul* altora ca preț de răscumpărare. În 1 Timotei 2.6 stă în limba greacă dimpotrivă cuvântul *hyper*. Înseamnă ca și „a se întinde spre” sau „cu privire la” și arată spre eficacitatea sau raza de acțiune a acestui preț de răscumpărare: Dumnezeu a purtat de grijă pentru *toți* oamenii, și lucrarea Domnului Isus se întinde spre *toți* oamenii: *fiecare* poate veni. De aceea în locul acesta după „pentru (*hyper*)” urmează „toți”.

Geneza 6.3: „nu se va lupta întotdeauna cu omul”

Geneza 6.3: Și Domnul a zis: „Duhul Meu **nu Se va lupta întotdeauna [sau: veșnic] cu omul**”, pentru că, în adevăr, el este carne.

Sunt numeroase locuri în Biblie ca acesta (vezi de exemplu și Psalmul 49.11⁹; Psalmul 103.8,9¹⁰ și Isaia 57.16¹¹), în care se întâlnește cuvântul „veșnic” sau „în veșnicie”. Pe baza acestor locuri din Biblie adepții împăcării tuturor oamenilor vor să dovedească că cuvântul „veșnic” nu întotdeauna înseamnă „fără sfârșit” și că de aceea și „condamnarea veșnică” nu ar fi veșnică în sensul de „nelimitată sau fără sfârșit”.

Pentru înțelegerea corectă a Bibliei noi trebuie să studiem totdeauna versetele în contextul în care se află și nu avem voie să le scoatem din context. Locurile din Biblie citate nu se referă la tema *împăcării tuturor oamenilor*. Afirmatia din Geneza 6.3 se referă categoric la oamenii dinainte de potop. Dumnezeu spune, că El în îndelunga Lui răbdare va înceta cândva lupta¹² cu omul. Și așa a făcut, atunci când El i-a „șters de pe fața pământului” (Geneza 6.5-7), însă nu înainte ca El în îndelunga Lui răbdare să le fi trimis un „propovăduitor al dreptății” (2 Petru 2.5), pe Noe. Ce s-a petrecut cu oamenii care au respins salvarea prin corabie și de aceea au murit prin potop? Să citim ce spune Petru în privința aceasta: „... Hristos ..., făcut viu în duh, în care S-a și dus și a predicat duhurilor *care sunt în închisoare*, care fuseseră neascultătoare

altădată, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se pregătea corabia în care puțini, adică opt suflete, au fost scăpați prin apă” (1 Petru 3.18-20). Evident prin potop nu a încetat existența oamenilor care au trăit atunci (așa cum afirmă unii adepți ai nimicirii totale), căci oamenii (respectiv, duhurile lor) sunt păstrați „în închisoare”.

1 Petru 3.18-21; 4.6: „în care ... a predicat duhurilor”

1 Petru 3.18-21: Hristos, de asemenea, a suferit o singură dată pentru păcate, Cel Drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu, fiind omorât în trup, dar făcut viu în duh, **în care** S-a și dus și **a predicat duhurilor** care sunt în închisoare, care fuseseră neascultătoare altădată, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se pregătea corabia în care puțini, adică opt suflete, au fost scăpați prin apă. Această imagine vă mântuiește acum pe voi, adică botezul, care nu este o curățire de întinăciunile cărnii, ci cererea către Dumnezeu a unei conștiințe curate, prin învierea lui Isus Hristos, ...

1 Petru 4.6: Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți, ca să fie judecați ca oameni în ce privește trupul, dar să trăiască potrivit lui Dumnezeu în ce privește duhul.

Acest pasaj este înțeles de mulți adepți ai împăcării tuturor oamenilor în felul următor: Hristos după moartea Sa a predicat Evanghelia și oamenilor din Hades, „în închisoare”, de aceea ei ar putea să iese curățiți din Hades, respectiv din iad. În felul acesta toți oamenii ar putea în final să fie mântuiți.

Spune textul acesta cu adevărat așa? Timpul dinainte de potop, despre care este vorba aici, este descris ca fiind un timp în care „îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare”. Era timpul în care Noe, „propovăduitorul dreptății”, atenționa pe oameni cu privire la o catastrofă mare și îi chema la întoarcere la Dumnezeu. Însă acest timp al îndelungii răbdări a lui Dumnezeu trebuia să aibă sfârșit, căci Dumnezeu a spus: „Duhul Meu nu Se va lupta întotdeauna [sau: veșnic] cu omul”, pentru că, în adevăr, el este carne.” (Geneza 6.3). În timp ce Noe predica – și ce predică puternică era construirea corăbiei! -, el condamnă lumea (Evrei 11.7). Noe a fost călăuzit de Duhul¹³, și în timp ce el timp de o sută douăzeci de ani a predicat în timpul construirii corăbiei, era ca și cum Hristos le-ar fi adus mesajul. Deci Domnul Isus nu a predicat personal, ci prin Duhul Sfânt.

Pavel a scris asemănător credincioșilor din Efes: „El [Hristos] a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe și pace celor ce erau aproape” (Efeseni 2.17). Domnul Isus nu a venit personal la Efeseni și la ceilalți păgâni („celor departe”), ca să le vestească pace, tot așa cum El nu a venit la iudei („celor aproape”). Contextul arată că este vorba de pacea pe care Domnul Isus a realizat-o prin lucrarea Sa la cruce. Această propovăduire a păcii a avut loc *după* înălțarea la cer a Domnului. Ca să zicem așa, Hristos a venit la ei prin propovăduirea apostolilor. Și în felul acesta El vine și astăzi la fiecare care aude Evanghelia. Că Hristos (nu în trup, ci în Duh) vine la oameni și le predică un timp, când El nu este prezent pe pământ, aceasta nu era un gând nou în Scriptură!

Cui a adus Noe mesajul? Acelora care acum „sunt în închisoare [în Hades]” ca duhuri. Deci Hristos nu a coborât personal după moartea Sa în Hades, în închisoare, ca să predice acolo acestor oameni, ci El le-a predicat deja în timpul vieții lor, și anume prin Noe, „propovăduitorul dreptății”. Era Duhul lui Hristos, care a folosit pe Noe. Hristos a fost făcut viu „în duh” (1 Petru 3.18), aceasta înseamnă „prin Duhul”, și prin acest Duh a predicat Hristos atunci oamenilor, care acum se află în închisoare. Ei au trebuit să sufere deja judecata temporară, pământescă, a potopului, dar acum ei sunt păstrați în închisoare pentru judecata finală. Noe era un trimis al lui Dumnezeu și în locul lui Hristos îndemna pe oameni la pocăință, așa cum astăzi și noi suntem „trimiși pentru Hristos” și trebuie să îndemnăm pe oameni: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20). Că Hristos a vizitat și a predicat oamenilor (duhurilor), care au trăit înainte de potop, nu are nici un sens; este mai degrabă o interpretare samavolnică. Căci de ce ar fi trebuit El să predice numai oamenilor care au murit în timpul potopului, și nu și oamenilor care au trăit după potop și erau la fel de păcătoși ca și aceia?

De ce apostolul Petru amintește în epistola sa tocmai exemplul despre Noe și potop? Și aici este important să se păstreze înaintea ochilor întreg contextul textului. Petru a scris credincioșilor deja în primul capitol despre Hristos: „... pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie nespusă și plină de slavă” (1 Petru 1.8). Credincioșii iudei voiau cu plăcere să creadă într-un Mesia vizibil. Ei trebuiau să învețe să cunoască pe Hristos nu numai „după carne” (2 Corinteni 5.16). Este posibil ca unii iudei, care au citit epistola lui Petru, să-L fi cunoscut pe Domnul Isus „după carne”, deci personal. Și acum apostolul Petru a scris credincioșilor, că ei nu ar trebui să fie în nesiguranță, dacă nu au cunoscut personal pe Hristos, căci a fost deja un timp în care de asemenea oamenii nu au cunoscut personal pe Hristos – și anume în timpul lui Noe.

Probabil credincioșii iudei au gândit că ei nu ar putea propovădui pe Hristos, sau nu ar putea crede în El, deoarece ei nu puteau să-L vadă. Nici Noe nu a văzut pe Hristos și pe Dumnezeu, și cu toate acestea a depus mărturie și a propovăduit și astfel a devenit „propovăduitor al dreptății”. Dumnezeu era prezent prin Duhul Sfânt, da, prin Însuși Fiul lui Dumnezeu. Deci Petru spunea iudeilor, că situația lor era exact așa ca și a lui Noe, deci situația lor nu era nicidecum nouă.

Vedem deci: versetul acesta nu poate însemna că Hristos ar fi mers în Hades și acolo ar fi vestit Evanghelia. Gândul acesta nu are suport în Sfânta Scriptură. Domnul a spus tâlharului de pe cruce: „Astăzi vei fi cu Mine în Paradis” (Luca 23.43). Deci Hristos după moartea Sa nu a mers „în închisoare”, în Hades, ci în Paradis, unde se află sufletele oamenilor credincioși morți. Așa cum am amintit mai înainte, ar fi foarte abuziv, dacă Hristos ar fi propovăduit Evanghelia în Hades numai sufletelor oamenilor care au trăit în timpul potopului; de ce nu și tuturor oamenilor?¹⁴

Geneza 2.17: „tu trebuie să mori”

Geneza 2.17: dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, **vei muri negreșit.**

Acest loc din Biblie este citat uneori ca argument de aceia care nu cred în nemurirea

sufletului. Deoarece Biblia vorbește deja pe primele pagini că omul ar putea muri (Geneza 2.17), se trage concluzia că el niciodată nu a fost creat pentru nemurire. Însă această afirmație exprimă prea puțin. Dacă eu spun copilului meu, că el nu trebuie să facă una sau alta, căci altfel va fi pedepsit, este totuși clar că el nu va fi pedepsit *în orice situație*, ci numai în caz de neascultare.

Ce spune cu adevărat locul acesta? Omul a fost creat ca să trăiască totdeauna în părtășie cu Dumnezeu. El nu ar fi trebuit să moară, dacă ar fi respectat interdicția dată lui de Dumnezeu; moartea a intrat abia după ce omul a fost neascultător. Prin păcatul lui a venit moartea în lume (compară cu Romani 5.12). Încetează existența omului odată cu moartea lui? Aceasta nu este posibil, căci atunci nu s-ar putea spune în Evrei 9.27: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata”, sau în Luca 12.5: „Am să vă arăt de cine să vă temeți: temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are putere să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți!” Evident în Geneza 2.17 „a muri” nu înseamnă sfârșitul existenței umane sau moartea sufletului omului.

Unii adepți ai nimicirii definitive învață că viața după moarte ar fi posibilă numai „prin Hristos”, respectiv „în Hristos”, căci cum ar putea fi posibil, ca un om să continue să trăiască după moarte, fără să aibă viața veșnică în Hristos? Aceasta ar fi o dovadă că pentru cei nepocăiți după moarte nu ar mai fi nimic. Întrebăm: Dacă după moartea pământească ar fi exclusă continuarea existenței (căci ea este posibilă numai „în Hristos”, așa cum se spune), cum ar putea atunci un necredincios să primească judecata după moarte, așa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 9.27; 10.27)?

Și aici este important ca o învățătură să fie gândită până la sfârșit și să se vadă unde conduce ea.

Romani 5.18,19: „către toți oamenii o îndreptățire a vieții”

Romani 5.18,19: ... Astfel, deci, după cum printr-o singură greșală a venit condamnarea peste toți oamenii, tot așa, printr-o singură faptă de dreptate a venit **către toți oamenii o îndreptățire** a vieții. Căci după cum, prin neascultarea unui singur om, cei **mulți** au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei **mulți** vor fi făcuți drepti.

Toți oamenii au fost trași în suferință printr-o singură nedreptate a lui Adam. Tot așa *toți* oamenii pot fi îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu prin dreptatea Domnului Isus. În textul în limba greacă lipsește verbul în versetul 18¹⁵; în traducere a fost introdus „a venit”. Este redată deci numai direcția în care lucrează o faptă de neascultare și o faptă de dreptate. Un drum se termină în condamnare, celălalt într-o poziție de dreptate.

Drumul îndreptățirii este liber pentru toți oamenii. Dacă toți oamenii se folosesc de aceasta, acesta este o altă chestiune. Și astfel apostolul Pavel schimbă în versetul 19 (care este o explicație la versetul 18) folosirea cuvântului „toți oamenii” în „cei mulți”. „Căci după cum, prin neascultarea unui singur om, cei *mulți* au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei *mulți* vor fi făcuți drepti.” Expresia „cei mulți” *poate* într-adevăr să cuprindă pe

toți, dar nu trebuie neapărat să fie așa.

Această interpretare este un argument bun împotriva învățaturii referitoare la împăcarea tuturor oamenilor și pe lângă aceasta ține seama de diferența în folosirea cuvintelor de către apostol. Adepții împăcării tuturor oamenilor dimpotrivă interpretează ambele cuvinte („mulți”, „toți”) la fel și nu țin seama de diferența în alegerea cuvintelor de către apostol.

Faptele apostolilor 3.21: „restabilirea tuturor lucrurilor”

Faptele apostolilor 3.21: ... pe care cerul trebuie să-L primească până la timpurile **restabilirii tuturor lucrurilor**, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.

Profeții Vechiului Testament nu au vorbit despre faptul că odată *toți oamenii* vor fi restabiliți, ci ei au profetizat despre o Împărăție a păcii, în care „toate *lucurile*”, aceasta înseamnă toate sistemele morale, vor fi reșezate din nou potrivit gândurilor divine. Această restabilire a fost legată special de pocăința poporului Israel. Chiar și sub premisa că „toate lucrurile” ar fi realmente „toți oamenii”, prin aceasta totdeauna este vorba de toți oamenii care s-au pocăit. Căci profeții au vorbit de asemenea foarte clar că înainte de restabilire va veni o judecată asupra celor răi (oamenii care nu s-au pocăit).

1 Timotei 6: „singurul care are nemuirea”

1 Timotei 6.13-16: Îți poruncesc, înaintea lui Dumnezeu, care cheamă toate lucrurile la existență, și înaintea lui Hristos Isus, care a făcut cea frumoasă mărturisire înaintea lui Ponțiu Pilat, să păzești porunca fără pată și fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută la timpul ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul celor ce împărățesc și Domnul celor ce stăpânesc, **singurul care are nemuirea**, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu L poate vedea; a Lui să fie cinstea și puterea veșnică! Amin.

Pentru adepții nimicirii totale locul acesta (mai ales versetul 16) este un argument pentru părerea că sufletul omului nu ar fi nemuritor. Însă în context nici nu este vorba de suflet sau de duhul Omului, ci de diferența între Dumnezeu și om ca persoană completă: omul este muritor, Dumnezeu este nemuritor. Numai Dumnezeu are nemuirea în acest sens absolut.

De asemenea acest verset nu spune nimic despre faptul că toți oamenii vor muri de moarte naturală. La răpire, credincioșii care vor fi atunci în viață vor fi îmbrăcați în nemuire în trupurile lor muritoare (compară cu 1 Corinteni 15.51-53)¹⁶. Domnul Isus niciodată nu ar fi trebuit să moară, deoarece El nu avea carnea păcătoasă. În privința aceasta Biblia este foarte concretă: omul a fost creat desăvârșit, și dacă el și-ar fi păstrat această desăvârșire, prin aceea că ar fi fost ascultător de Dumnezeu și nu ar fi păcătuit, el ar fi putut trăi veșnic.

În 1 Timotei 6.16 nu este vorba de ființele create. Îngerii ca ființe create nu sunt muritori ca noi oamenii și cu toate acestea ei nu există independent de Dumnezeu. Caracterul muritor și nemuirea nu au nimic a face cu viața veșnică. Credinciosul are astăzi viața veșnică, dar nu

este nemuritor. Distrugerea trupului lasă sufletul neatins.

Apel

Condamnare veșnică înseamnă să fi despărțit veșnic de Dumnezeu, într-un loc unde nu este Dumnezeu. Biblia relatează cu toată seriozitatea și claritatea despre acest loc îngrozitor, așa de exemplu în Apocalipsa 14.11: „Și fumul chinului lor se suie în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă.” Noi nu știm multe despre acest loc, dar trebuie să fie îngrozitor.¹⁷ Cum reacționăm noi la această vorbire clară a lui Dumnezeu? Ne preocupă îndeaproape o temă ca aceea a *împăcării tuturor oamenilor* sau *nimicirii definitive* sau ne preocupăm cu o astfel de temă numai din interese teologice?

Am inițiat această serie de articole cu cuvintele cantatei lui Bach: „O, veșnicie, tu, cuvânt ce nu admiți replică”, și acum se pune întrebarea: Ce facem noi cu mesajul Bibliei, că există o pierzare veșnică – dacă ne gândim că pe mulți oameni îi așteaptă acest viitor în veșnicie? Vrem noi să ne ridicăm și să spunem oamenilor Evanghelia; vrem să-i atenționăm; vrem să-i oprim, ca să nu alerge în pierzarea veșnică? Vrem să ne facem una cu Pavel? El a scris Corintenilor: „Cunoscând deci frica de Domnul, înduplecăm pe oameni ... Noi suntem deci trimiși împuterniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.11,20).

Adnotare

[1] „Căci creația a fost supusă deșertăciunii, ..., cu nădejdea însă că însăși creația va fi eliberată din robia stricăciunii, în libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu. Căci știm că până în ziua de azi, toată creația *aspină* și *suferă durerile nașterii*.”

[2] Traducerea Elberfelder (Ediția CSV Hückeswagen) face în adnotare remarcă unei posibile alternative de traducere: în loc de „pentru *toți*” s-ar putea traduce și „pentru *fiecare*”. Dar și cu această traducere nu se poate justifica împăcarea *tuturor* oamenilor, căci și în Evrei 2.9 se folosește prepoziția *hyper* („cu privire la”). Prepoziția *hyper* exprimă, că Domnul Isus a făcut lucrarea Sa cu privire la *toți* oamenii (compară cu 1 Timotei 2.6: „S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru *toți*”).

[3] Ediția Elberfelder revizuită traduce participiul care este în versetul 19 în limba greacă (și care trebuie tradus corect cu „împăcând” și „ne punând la socoteală”), ca fiind o acțiune încheiată („a împăcat”, „nu a pus la socoteală”). Oricum ea face în adnotare o referire la traducerea textuală corectă: „textual: că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine Însuși, nepunându-le la socoteală greșelile”. Prin aceasta ediția Elberfelder revizuită traduce în adnotare la fel ca traducerea Elberfelder, ediția CSV Hückeswagen (vezi adnotarea următoare).

[4] „[Domnul nostru Isus Hristos], care S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl.”

[5] „... ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere prin Isus Hristos, pentru Sine, după buna plăcere a voii Sale, ... făcându-ne cunoscută [textual: ne-a făcut cunoscută] taina voii Sale, potrivit bunei Sale plăceri pe care și-o pusese [textual: și-a pus-o] în gând în Sine Însuși ..., În El am primit și o moștenire, fiind rânduiți mai dinainte după hotărârea Aceluia care lucrează toate după sfatul voii Sale.”

[6] „Așadar, nu depinde nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă. ... Astfel, El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea.”

[7] S-ar putea chiar vorbi despre voia *care permite* a lui Dumnezeu. Să ne gândim de exemplu la 1 Samuel 8, când Israel a cerut un împărat și Dumnezeu a dat realmente un împărat lui Israel. Din Osea 13.11 vedem, că un împărat pentru Israel nu era dorința suverană sau doritoare a lui Dumnezeu: „Ți-am dat un împărat în mânia Mea și ți l-am luat în furia Mea.”

[8] În pilda despre comoara din țarină un om (simbolic, Domnul Isus) cumpără o țarină, ca să dobândească comoara inclusă în ea. Deja câteva versete mai înainte se spune despre țarină: „Țarina este lumea” (Matei 13.38).

[9] „Gândul lor lăuntric este că veșnice le vor fi casele.”

[10] „Domnul este îndurător și milostiv, încet la mânie și plin de bunătate. El nu Se ceartă fără încetare și nu ține mânia pe vecie.”

[11] „Căci nu voi certa mereu, nici nu voi fi mereu mânios, când înaintea Mea cad în leșin duhurile și sufletele pe care le-am făcut.”

[12] A lupta = a merge cu oamenii în judecată, aceasta înseamnă, să-i convingi de păcat. Deoarece oamenii au rămas cu încăpățănare pe căile lor păcătoase, egoiste, Dumnezeu a trimis potopul.

[13] În 1 Petru 1.11 se spune asemănător despre profeții Vechiului Testament, că Duhul lui Hristos era în ei: „... prorocii ..., cercetau și căutau cu stăruință, încercând să vadă ce timp și ce împrejurări avea în vedere *Duhul lui Hristos, care era în ei*, când vestea mai dinainte suferințele lui Hristos și slăvile care aveau să urmeze.”

[14] Vezi și articolul „A predicat Hristos în împărăția morții?” http://www.mesagerul-crestin.net/intrebari/A_predicat_Hristos_in_imparatia_mortii.htm

[15] În unele traduceri aceasta s-a scos în evidență prin scriere cursivă.

[16] „Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, ... morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca ceea ce este supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire.”

[17] Nici despre cer nu știm prea multe, însă în orice caz știm că el este un loc minunat.

Tradus de la: [Bibelstellen die zur Rechtfertigung der Allversöhnungs und Allvernichtungslehre herangezogen werden](#)
(4)

Traducere: Ion Simionescu